

Shavuot – Megillat Rut Does Rut Really Belong?

Simon Wolf

Megillat Rut is a story of faith, commitment and dedication, yet interestingly enough, the story spends an inordinate amount of time in particular describing the actions and character of Rut HaMo'avia. When Na'omi presses her widowed daughter-in-laws to return to their familial homes since there is no future in staying with her, Arpa packs up, but Rut stands her ground and insists on accompanying Na'omi. She gives one of the most beautiful soliloquies in Tanach, "Do not urge me to leave you, to turn back and not follow you. For wherever you go, I will go; wherever you lodge, I will lodge; your people shall be my people, and your God my God. Where you die, I will die, and there I will be buried. Thus and more may God do to me if anything but death parts me from you."¹ When they return at the beginning of the barley harvest to Beit Lechem, Rut is clearly identified as an outsider. Upon Boaz's inquiry as to the family of the young woman collecting in his field, one of the harvesters responds that she is a Mo'avi girl who returned with Na'omi from the fields of Mo'av.² Despite her being clearly identified and feeling as an outsider, she collects in the fields in order to provide for herself and, more importantly, for her mother-in-law. When Boaz takes note of her and grants her special rights to collect undisturbed in his fields she responds with tremendous humility and gratitude. "She prostrated herself with her face to the ground, and said to him, 'Why are you so kind as to single me out, when I am a foreigner?' Boaz responded, 'I have been told of all that you did for your mother-in-law after the death of your husband, how you left your father and mother and the land of your birth and came to a people you had not known before.'" Her reputation of being a kind, giving and dedicated soul precedes her. So much so that Boaz blesses her, "May God reward your deeds. May you have a full recompense from God, the Lord of Yisrael, under whose wings you

have sought refuge!"³ Despite working all day to collect and produce a small amount of food, she makes sure to provide for her mother-in-law who eagerly awaits her return. When Boaz gives her to eat in the field along with the harvesters, she intentionally leaves over some of what she was given for her mother-in-law. "So she sat down beside the reapers. He handed her roasted grain, and she ate her fill and had some left over... She gleaned in the field until evening. Then she beat out what she had gleaned; it was about an Eipha of barley; and she carried it back with her to the town. When her mother-in-law saw what she had gleaned, and when she also took out and gave her what she had left over after eating her fill..."⁴ Na'omi is surprised by the volume of food that Rut is providing her and asks which field owner was so good to her. Rut tells her of Boaz's kindness. Moreover, Rut does not utilize the generosity of Boaz to simply take care of herself, rather she uses it to ensure that her mother-in-law is well fed and taken care of. While she travels daily to the fields of Boaz all throughout the barley and wheat harvest, the verse emphasizes that she still dwells and stays home with her mother-in-law.⁵ In the subsequent chapter when Na'omi encourages Rut to sleep at the feet of Boaz and seek his advice as to what she should do. Boaz is startled to find a woman sleeping at his feet in the threshing floor. When she identifies herself as Rut, he once again speaks of her tremendous character and her widespread reputation, despite her humility and being classified as a foreigner, of being an incredibly giving woman. "Blessed are you to God, my daughter. This last kindness and loyalty is better than the first; that you have not gone after the young men, be they poor or rich. Now, my daughter, do not be afraid. All that you say, I shall do for you, for all that pass by the gate of my people know that you are a woman of valor (כִּי יוֹדַעַת כָּל-שָׂעֵר עִמִּי כִּי אִשֶׁת חַיִּל אַתְּ)." ⁶ When she once again returns to Na'omi, she does not come empty-handed, but rather brings the produce that Bo'az gifts her for the benefit of her mother-in-law.⁷ The most telling verse with

¹ ותאמר רות אל-תפגעני-בִּי לְעֹזְבֶךָ לָשׁוּב מֵאֶתְרֵךְ כִּי אֶל-אִשְׁרֵי תְלֹכִי אֵלַי וּבְאִשְׁרֵי תְלִינִי אֲלֵינִי עִמָּךְ עַמִּי וְאֲלֵךְ אִתְּךָ וְאֶלְכֶנּוּ יַחְדָּם בְּאֶשְׁרֵי תְמוֹתַי אֲמוֹת וְשֵׁם אֲקַבֵּר כֹּה יֵעָשֶׂה יְקֹוֹק לִי וְכֹה יִסְיָף כִּי הַמָּוֶת יִפְרֹדֵנִי בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם (רות א, 12-13)

² ויאמר בעז לנערו הנצב על-הקוצרים למי הפערה הזאת: ויען הנער הנצב על-הקוצרים ויאמר נערה מואבית היא השבה עם-נעמי משדה מואב: ותאמר אלקטה-נא ואספתי בעמרים אחרי הקוצרים ותבוא ותעמוד מאז הבקר ועד-עתה זה שבתה הבית מעט: (רות ב, 8-9)

³ ויאמר בעז אל-רות הלוא שמעת בתי אל-תלכי ללקט בשדה אחר וגם לא תעבורי מזיה וכה תדבקין עם-נעמתי: עיניך בשדה אשר-יקצרו והלכת אחריהן הלא צייתי את-הנערים לבלתי נגעה וצמת והלכת אל-הקלים ושיתית מאשר ישאבון הנערים: ותפל-על-פניה ותשתחו ארצה ותאמר אליו מדוע מצאתי חן בעיניך להפירני ואנכי נכריה: ויען בעז ויאמר לה הגד הגד לי כל אשר-עשית את-חמותך אחרי מות אישך ותעזבי אבירך ואמר וארץ מולדתך ותלכי אל-עם אשר לא-ידעת תמול לשלשום: ישלם יקוץ פעלך ותהי משקרתך שלמה מעם יקוץ אלקי ישראל אשר-באת לחסות תחת-כנפיו: (רות ב, 14-16)

⁴ ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלב ואקלת מן-הלחם וטבלת פתך בחמץ ותשב מצד הקוצרים ויאבט-לה קלי ותאכל ותשבע ותתר: ותקם ללקט ויצא בעז את-נעמי לאמר www.swdaf.com

גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוהו: וגם של-תשלו לה מן-הצבתיים ועזבתם ולקטתם ולא תגערו-בה: ותלקט בשדה עד-הערב ותחבט את אשר-לקטה ויהי כאיפה שיערים: ותשאל ותבוא העיר ותרא חמותה את אשר-לקטה ותוצא ותתן-לה את אשר-הותרה משבעה: ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום ואנה עשית יהי מנירך ברוך ותגד לחמותה את אשר-עשתה עמו ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום בעז: (רות ב, 17-18)

⁵ ותדבק בנערות בעז ללקט עד-קלות קציר-השערים וקציר החטים ותשב את-חמותה: (רות ב, 19)

⁶ ויאמר ברוכה את ליקוץ בתי הטבת חסדך האחרון מן-הראשון לבלתי-לכת אחרי הבחורים אס-דל ואם-עשיר: ועתה בתי אל-תיראי כל אשר-תאמרי אעשה-לך כי יודע כל-שעור עמי כי אשת חיל את: (רות ג, 11-12)

⁷ ויאמר הבי המטפחת אשר-עליך ואחזי-בה ותאחזי בה וימד שש-שערים וישת עליה ויבא העיר: ותבוא אל-חמותה ותאמר מי-את בתי ותגד-לה את כל-אשר עשה-לה האיש: ותאמר שש-השערים האלה נתן לי כי אמר אלי אל-תבואי ריקם אל-חמותך: (רות ג, 13-14)

In Parshat Ki-Teitzei, there is a more extensive list of individuals precluded from marrying into Klal Yisrael (קהל יקוק). "An offspring of an illicit relationship shall not be admitted into the assembly of God, even after ten generations they may not join the assembly of God. An Ammoni or a Mo'avi shall not enter into the assembly of God; even through the tenth generation none belonging to them shall enter into the assembly of God forever... You shall not abhor an Edomi, for they are your kin. You shall not abhor an Egyptian, for you were a stranger in their land. The children of the third generation who are born to them shall enter into the assembly of God."¹⁴ Sincere converts from any nation not explicitly mentioned by the Torah, who do not convert for alternative motives, are permitted to marry into the congregation of Yisrael immediately. Edomites and Egyptians who convert are held in abeyance for three years (they must marry within their own community), but then because of their relationship with Bnei Yisrael (family or host, respectively), they are granted a dispensation to marry into Klal Yisrael.

On the other hand, converts from Ammon and Mo'av, are permanently banned from marrying into Klal Yisrael. That means they are on par with or have the strictest sanctions of any other nation with regards to their ability to marry a member of Klal Yisrael. The Torah proffers a reason for this stringency. "It is because they did not meet you with bread and with water on the way (על-דבר), when you came forth out of Egypt, and because they hired against you Bil'am the son of Be'or from P'tor of Aram Naharayim, to curse you... You shall not seek their peace nor their prosperity (לא-תדרש) (שלמם וטבתם) all your days forever."¹⁵ Given this "minor" infraction, especially compared to the Egyptians and Edom, it seems a little extreme for

this to be the cause of their wholesale preclusion from marrying into Bnei Yisrael.

It is possible, though, that the following story could help enlighten the nature of this restriction. In Sefer Shmuel, the Navi records, during the reign of David HaMelech, that Eretz Yisrael was plagued with a three-year famine. When David inquired of God as to the cause of the famine, the response he received was, "It is because of Sha'ul and his bloody house, because he put to death the Givonim'... now the Givonim were not of Bnei Yisrael, but of the remnant of the Emori; and Bnei Yisrael had sworn to them; and Sha'ul sought to slay them in his zeal for Bnei Yisrael and Yehuda."¹⁶ David enquires of them as to what he could do to placate them and gain expiation for Bnei Yisrael, so that the famine would cease and the land would once again be blessed. The Givonim respond that they were not interested in reparations, but rather they wanted revenge on Sha'ul and his offspring.¹⁷ They asked that David hand over to them any descendant of Sha'ul so they could put them to death. David complied and handed them seven of Sha'ul's grandchildren, sparing only the grandson of Sha'ul, born to Sha'ul's son Yonatan, because of his close kinship and oath that he had with his dear friend Yonatan. The Givonim put all seven of them to death before God at the beginning of the barley harvest (בתחלת קציר שערים). The Gemara in Yevamot suggests that David banned marriage with the Netinim (Givonim) because of this incident.¹⁸ When David sought to appease the Givonim, they were implacable and insisted on taking revenge on Sha'ul's descendants. David said there are three traits that characterize Bnei Yisrael; they are merciful (רחמינים), they are shamefaced (ביישינין), and they perform acts of kindness (וגומלי חסדים). Anyone lacking these qualities is not worthy of joining Bnei Yisrael. Therefore, he banned the Givonim, who were

הערל אבל לדעת הרמב"ן והרשב"א הלכתא כלישנא בתרא דרבא ואסורים כל ז' אומות ונתנים מדאוריית' אלא הבנים שנוולו אחר שנתגירו מותרים ובנים מנתנים אסורים מחמת גזירת דוד ור"ת ס"ל ג"כ כשיטה זו דאסורים מדאוריית' אלא ס"ל גזירת דוד היה על השיעבוד וכל אלו דקחשיב היינו אפילו נתגירו אסורים אלא בסעיף ה' מ"ש ישראל הבא על אחת מאלו או"מאלו וכו' איירי בגיותן אז הולד כמותה גם י"ל דאיירי שם נמי בגירות כשישראל בא על אחת בגיותן/בגירותם/ אז הולכים אחר הפגום והוא פגום: (בית שמואל אבן העזר ד,א)

¹⁴ לא-יבא ממזר בקהל יקוק גם דור עשירי לא-יבא לו בקהל יקוק: לא-יבא עמוני ומואבי בקהל יקוק גם דור עשירי לא-יבא להם בקהל יקוק עד-עולם... לא-תתעב אדמי כי אחיך הוא לא-תתעב מצרי כי-ג' הית' בארצו: בגים אשר-יולדו להם דור שלישי יבא להם בקהל יקוק: (דברים כג, טז)

¹⁵ על-דבר אשר לא-קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שחר עליך את-בלעם בן-בעור מפתור ארם נהרם לקללך: ולא-אבך יקוק אלקיך לשמע אל-בלעם ויפקש שאול להפלים בקצנתו לבני-ישראל ויהודה: ויאמר דוד אל הגבעונים מה אעשה לכם ובמה אכפר וברכו אתי נחלת יקוק: ויאמרו לו הגבעונים אין-לנו כסף וזהב עם-שאול ועם-ביתו ואין-לנו איש להמית בישראל ויאמר מה-אתם אמרים אעשה לכם: ויאמרו אל-המלך האישי אשר כלנו ואשר דמה-לנו נשמדנו מהתיצב בכל-גבל ישראל:

www.swdaf.com

יתן-לנו שבעה אנשים מבניו והוקענום ליקוק בגבעת שאול בחיר יקוק: ויאמר המלך אני אתו: ויחמל המלך על-מפי-בשת בן-יהונתן בן-שאול על-שאול וקח אשר בנתם בן-דוד ובן יהונתן בן-שאול: ויקח המלך את-שני בני רצפה בתי-איה אשר ילדה לשאול את-ארמני ואת-מפגשת ואת-חמשת בני מיקל בתי-שאול אשר ילדה לעדריאל בן-ברזלי המחלתי: ויתנם ביד הגבעונים ויקיעם בהר לפני יקוק ויפלו שבעתם יחד והמה המתו בימי קציר בראשונים בתחלת קציר שערים: (שמואל ב כא, א-ט)

¹⁷ אמר: אין הדבר תלוי אלא בי, מיד: ויבקש דוד את פני ה'. מאי היא? אמר ריש לקיש: ששאל באורים ותומים. מאי משמע? א"ר אלעזר: אתיא פני פני, כתיב הכא: ויבקש דוד את פני ה', וכתיב התם: ושאל לו במשפט האורים לפני ה'. ויאמר ה' אל שאול ואל בית הדמים על אשר המית הגבעונים, אל שאול - שלא נספד כהלכה, ואל בית הדמים - על אשר המית הגבעונים. וכי היכן מציונו בשאול שהמית הגבעונים? אלא מתוך שהרג נוב עיר הכהנים שהיו מספיקין להם מים ומזון, מעלה עליו הכתוב כאילו הרגו. קא תבע אל שאול שלא נספד כהלכה, וקא תבע על אשר המית הגבעונים? אין, דאמר ריש לקיש, מאי דכתיב: בקשו את ה' כל עובי ארץ אשר משפטו פעלו? באשר משפטו שם פעלו. (יבמות עח:)

¹⁸ נתנים - דוד גזר עליהם, שנאמר: ויקרא המלך לגבעונים ויאמר אליהם והגבעונים לא מבני ישראל המה וגו'. מאי טעמא גזר עלייהו?... אמר, שלשה סימנים יש באומה זו: הרחמינים, והביישינין, וגומלי חסדים; רחמינים, דכתיב: ונתן לך רחמים ורחמך והרבך; ביישינין, דכתיב: בעבור תהיה יראתו על פניכם; גומלי חסדים, דכתיב: אלמען אשר יצוה את בניו ואת ביתו וגו', כל שיש בו שלשה סימנים הללו ראוי להדבק באומה זו. (יבמות עח:עט.) \ הרחמינים כו' - והני גבעונים כיון דלא מרחמי אינן ראויין לידבק בהן מיד גזר עליהן דוד לכך נאמר והגבעונים לא מבני ישראל המה. (רש"י יבמות עט.)

merciless, from being able to marry Bnei Yisrael.¹³ Similarly, with regards to Amon and Mo'av, their inability to demonstrate basic decency, mercy (רחמיים) and provide kindness (חסד), those traits that define Bnei Yisrael, to their "brethren" in their time of need deemed them unworthy of joining Bnei Yisrael even after conversion.

From the Torah and the Navi,¹⁹ it would seem that the ban on the people of Mo'av and Amon from entering the assembly of God (לא־יבא לָהֶם בְּקִהֲלָהּ) is a complete and all-encompassing ban. (יקוּק עַד־עוֹלָם) On the other hand, the Oral tradition indicates that there might be some exceptions to this rule. In codifying this law, the Mishna states, "Ammoni and Mo'avi (converts) are prohibited (from entering into the congregation and marrying a woman who is from Bnei Yisrael), and their prohibition is eternal. However, their female counterparts are permitted immediately." Explicating on the Mishna, the Gemara in Yevamot relates a story of a conversation between Sha'ul and his men as to the worthiness of David to join the ranks of leadership of Bnei Yisrael. Their discussion revolved around his strength and prowess, but quickly turns to the fact that David descended from Rut HaMo'avia (וְרוּת) (הַמוֹאֲבִיָּה) which should have disqualified him from joining the assembly of God.²⁰ It is similar to Chazal's understanding as to the reason Ploni Almoni demurs from redeeming the field of Machlon and marrying his wife Rut "for lest I impair my inheritance (פֶּן־אֶשְׁחִית אֶת־נַחְלָתִי)"²¹ As Rashi notes, "lest I cause a blemish in my offspring (פגם ברעי)" through illicitly marrying a Mo'avi woman.²² A legal disagreement ensues as to whether the restriction on Amon and Mo'av is a wholesale ban or whether, possibly, Amoni and Mo'avi women are excepted from the restriction. Those that advocate for the exception fall into two camps. There are those that suggest that it is

simply an Oral tradition from Moshe at Har Sinai that women were not included in the proscription (עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית). Whereas, there are those that believe that it is derived from the verses of the Torah. They explain that it can be gleaned from the reason for the prohibition that is explicitly recorded in the verse. It is "because they did not meet you with bread and with water on the way, when you came forth out of Egypt (על־)";¹⁵ (דְּבַר אֲשֶׁר לֹא־קִדְמוּ אֶתְכֶם בֶּלֶחֶם וּבַמִּים בַּדֶּרֶךְ) it is the way of a man to go forth to meet guests, but it is not the way of a woman to go forth."²³ Therefore, females were not included in this prohibition. In either case, whether this is the primary reason for the exemption or whether it serves as background as to the reason for the Oral tradition, it indicates the women were not guilty of demonstrating these unacceptable character traits and therefore they were not restricted from marrying into Bnei Yisrael upon conversion.

This could then explain the Megilla's emphasis on the exceptional behavior of Rut. It is demonstrating how Rut, a Mo'avi woman, displays remarkable character traits that are generally assumed to be the purview of Bnei Yisrael. In some sense, the Megilla is justifying the Torah's preclusion of Mo'avi women who convert from this restriction by indicating that the reason for their banishment is not applicable to them as can be seen from Rut HaMo'avia's behavior. If a lack of mercy, kindness and humility is the basis of their ban (על־דְּבַר אֲשֶׁר לֹא־קִדְמוּ) (אֶתְכֶם בֶּלֶחֶם וּבַמִּים בַּדֶּרֶךְ), the women of Amon and Mo'av, at least those that are sincere converts, do not possess these negative qualities. Quite the opposite, they actually excel in these character traits. That is possibly why there is a constant emphasis in the Megilla to identify Rut as a Mo'avia. It is also no coincidence that Na'omi and Rut return to Beit Lechem at the beginning of the

¹⁹ והמלך שלמה אהב נשים נכריות רבות ואת־בת־פרעה מואביות עמניות אדמית צדנית חתנית מן־הגוים אשר אמר יקוק אל־בני ישראל לא־תבאו בהם והם לא יבאו בהם אכן ישו את־לבבלם אתרי אליהם בהם דבק שלמה לא־הבה: (מלכים א יא, א-ב)

²⁰ ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד־בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי־ישי אבי דוד: (רות ד, ז)

²¹ ויאמר בעד ביום־קנותך השדה מיד נעמי וזאת רות המואבית אשר־הפלת קנייתה להקים שם־הפלת על־נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל־לגאל־י פן־אשחית את־נחלתי גאל־לך אתה את־גאלתי כי לא־אוכל לגאל: (רות ד, ה-ו)

²² פן אשחית את נחלתי - זרעי כמו (תהלים קכז) נחלת ה' בנים לתת פגם ברעי שנאמר (דברים כג) לא יבא עמוני ומואבי וטעה בעמוני ולא עמונית: (רש"י רות ד, ט)

²³ מתני'. עמוני ומואבי אסורים ואיסורן איסור עולם, אבל נקבותיהם מותרות מיד. מצרי אדומי אינם אסורים אלא עד שלשה דורות, אחד זכרים ואחד נקבות, ר"ש מתיר את הנקבות מיד. א"ר שמעון: ק"ו הדברים, ומה אם במקום שאסר את הזכרים איסור עולם - התייר את הנקבות מיד, מקום שלא אסר את הזכרים אלא עד שלשה דורות - אינו דין שנתיר את הנקבות מיד! אמרו לו: אם הלכה - נקבל, ואם לדין - יש תשובה. אמר להם: לא כן, הלכה אני אומר. גמ'. מנא ה"מ? א"ר יוחנן, דאמר קרא: וכראות שאלו את דוד יוצא לקראת הפלתי, אמר אל אבנר שר הצבא בן מי זה הנער אבנר ויאמר אבנר חי נפשר המלך אם ידעתי, ולא ידע ליה? והכתיב: ויאהבוהו מאד ויהי לו נושא כלים! אלא אבואו קא משאיל. ואביו לא ידע ליה? והכתיב: והאיש בימי שאלו זקן בא באנשים, ואמר רב ואיתימא רבי אבא: זה ישי אבי דוד, שנכנס באוכלוסא ויצא באוכלוסא! ה"ק שאלו: אי מפרץ אתי, אי מזרח אתי, אי מפרץ אתי - מלכא הוי, שהמלך פורץ לעשות

דרך ואין ממחין בידו, אי מזרח אתי - חשיבא בעלמא הוי. מ"ט אמר ליה שאל עליה? דכתיב: וילבש שאול את דוד מדיו - כמדתו, וכתיב ביה בשאול: משכמו ומעלה גבוה מכל העם. א"ל דואג האדומי: עד שאתה משאיל עליו אם הגון הוא למלכות אם לאו, שאל עליו אם ראוי לבא בקהל אם לאו. מ"ט? דקאתי מרות המואבית. א"ל אבנר, תנינא: עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית. אלא מעתה, ממזר - ולא ממזרת! ממזר כתיב, מום זר. מצרי - ולא מצרית! שאני הכא, דמפרש טעמא דקרא: על אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים, דרכו של איש לקדם, ולא דרכה של אשה לקדם. היה להם לקדם אנשים לקראת אנשים, ונשים לקראת נשים! אישתיק. מיד: ויאמר המלך שאל אתה בן מי זה העלם, התם קרי ליה נער, הכא קרי ליה עלם! הכי קא אמר ליה: הלכה נתעלמה ממך, צא ושאל בבית המדרש. שאל, אמרו ליה: עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית. אקשי להו דואג כל הני קושייתא, אישתיקו. בעי לאכרוזי עליה, מיד: ועמשא בן איש ושמו יתרא הישראלי אשר בא אל אביגיל בת נחש, וכתיב: יתר הישמעאלי! אמר רבא: מלמד, שחגר חרבו כישמעאל ואמר: כל מי שאינו שומע הלכה זו ידקר בחרב, כך מקובלני מבית דינו של שמואל הרמתי: עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית. ומי מהימן? והאמר רבי אבא אמר רב: כל תלמיד חכם שמורה הלכה ובה, אם קודם מעשה אמרה - שומעין לו, ואם לאו - אין שומעין לו! שאני הכא, דהא שמואל ובית דינו קיים. מכל מקום קשיא! הכא תרגמו: כל כבודה בת מלך פנימה. במערבא אמרי, ואיתימא ר' יצחק, אמר קרא: ויאמרו אליו איה שרה אשתך וגו'. נתנאי: עמוני - ולא עמונית, מואבי - ולא מואבית, דברי רבי יהודה; רבי שמעון אומר: על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים - דרכו של איש לקדם וכי. (יבמות עז-עז).

barley harvest (**וְהָמָּה בָּאוּ בֵּית לָחֶם בְּתַחֲלַת קָצִיר**) (**שְׁעָרִים**). The Megilla is contrasting the behavior of two people who joined B'nei Yisrael, Rut HaMo'avia, who acts with mercy and kindness, and the Givonim, who are hard-hearted and merciless; one of whom is invited to join Bnei Yisrael and the other who is precluded from marrying into Bnei Yisrael.

While this is a compelling explanation, it does leave a difficulty with regards to the Egyptians. There too, we find the Egyptian woman acting against the grain and displaying qualities, such as mercy and kindness, normally associated with Bnei Yisrael. If the midwives, Shifra and Pu'a, were Egyptian, then they were instrumental in saving the male children of Bnei Yisrael from Paraoh's death warrant.²⁴ One could dismiss this by simply suggesting, as is Chazal's view, that the midwives were from amongst Bnei Yisrael. The more problematic example is the actions undertaken by the daughter of Paraoh in order to extricate baby Moshe from the water. The Torah specifically states that she had mercy on him (**וַתַּחַמֵּל עָלָיו**) and despite knowing that he was a Jewish child, she rescues him, defying here father's decree (See Parshat Shmot – Righteous Women).²⁵ Her actions save the future, most illustrious leader of Bnei Yisrael similar to the way that Rut's actions make here the progenitor of the Davidic dynasty. Nevertheless, the Mishna in Yevamot states, "Egyptian and Edomi (converts) are prohibited (from entering into the congregation and marrying a member of Bnei Yisrael) only for three generations, both males and females. Rabbi Shimon renders permitted Egyptian and Edomi females immediately..."²³ While Rabbi Shimon provides a logical reason (and a tradition) for his dissent, it is very possible that the actions of the daughter of Paraoh are hovering in the background of his opinion; especially since Rabbi Shimon is the proponent of explaining and utilizing the reason for the Torah's commandments to define the nature of the Mitzva

(דרשין טעמא דקרא).²⁶ For those that disagree with Rabbi Shimon, why is the law regarding the Amoni and Mo'avi women different from that for the Egyptian women?

The answer might be associated with the nature of the kindness performed. While the daughter of Paraoh does display the character trait of mercy, her intent in saving the baby is not to return him to his birth mother, but rather to take him for herself as a child.²⁵ One could define it as a selfish kindness or mercy. On the other hand, the actions of Rut HaMo'avia are completely altruistic; she is a paradigm of selfless kindness and mercy. That very well may be why the daughter of Paraoh only merited to rescue the savior of Yisrael, whereas, Rut literally gave birth to the Davidic dynasty. The blessing of giving birth and raising a young infant is an act of tremendous giving and selflessness and befits a woman who acts in such a manner. Her selflessness permeates the entire Megilla and leads to the revival from bleakness for Na'omi and herself. Rut's unconditional and unrelenting love and care and her unwavering loyalty breathe life into Na'omi and eventually grant them a child who ensures their continuity and place in history. In essence, the character traits displayed by Rut HaMo'avia and described in great detail throughout the Megilla "justify" the Torah's position with regards to the Mo'avi women. More importantly, they challenge us to emulate her behavior since she is the paradigm of altruism and defines for us the nature of the inherent traits that are associated with being a member of the assembly of God (**קָהָל יְקוּקָה**). It is **selfless** mercy (**רחמנים**), humility (**ביישנין**) and kindness (**וגומלי חסדים**).

Shabbat Shalom and Chag Sameach

לעילוי נשמת הנרצחים ז"ל בארץ ישראל, לרפואה שלימה לפצועים, לגאולה קרובה לנעדרים ולשבויים, והצלחה ושמירה ובשורות טובות וישועות ונחמות לכל כלל ישראל ובמיוחד לחיילי צה"ל העומדים על משמר ארצנו וערי אלקינו

²⁴ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְמִלְדֵּת הָעִבְרִיּוֹת אֲשֶׁר שָׁם הָאֲחֻזָּה שְׂפָרָה וְשָׁם הַשְּׂנִית פּוֹעֵה: (שמות א, טו)

²⁵ וַתִּרְדּוּ בְּתִפְרֵעָה לְרַחֵץ עַל-הַיָּאֵר וַנְּעַרְתִּיהָ הַלְכֵת עַל-יַד הַיָּאֵר וַתִּרְא אֶת-הַתִּבְּהָ בְּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת-אֶמְתָּהּ וַתִּקְחָהּ: וַתִּפְתַּח וַתִּרְאֶהוּ אֶת-הַיֶּלֶד וְהִנֵּה-גֵּר בְּכָה וַתַּחַמֵּל עָלָיו וַתֹּאמֶר מִי־לִי הָעִבְרִיִּים זֶה: וַתֹּאמֶר אֲחֻזָּתוֹ אֶל-בִּתְּפִרְעָה הָאֵלֶּךְ וַקְרָאתִי לָהּ אִשָּׁה מִיִּקְרָת מִן הָעִבְרִיִּים וַתִּינַק לָהּ אֶת-הַיֶּלֶד: וַתֹּאמֶר-לָהּ בִּתְפִרְעָה לְכִי וַתִּלְוֵךְ הַעֲלֵמָה וַתִּקְרָא אֶת-אִם הַיֶּלֶד: וַתֹּאמֶר לָהּ בִּתְפִרְעָה הִילִיכִי אֶת-הַיֶּלֶד הַזֶּה וְהִינֵקְהוּ לִי וְאֲנִי אֲתֵּן אֶת-שְׂכָרְךָ וַתִּקַּח הָאִשָּׁה הַיֶּלֶד וַתִּנְיֶקְהוּ: וַיִּגְדַּל הַיֶּלֶד וַתִּבְאֶהוּ לְבֵת פְּרָעֹה וַיְהִי-לָהּ לְבָן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מֹשֶׁה וַתֹּאמֶר כִּי מִן-הַמַּיִם מִשִּׁיתָהוּ: (שמות ב, ה-י)

²⁶ א"ר יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי, אמר קרא: כי יסיר את בנך מאחרי, בנך מישראלית קרוי בנך, ואין בנך הבא מן העובדת כוכבים קרוי בנך אלא בנה. אמר רבינא, ש"מ: בן בתך הבא מן העובד כוכבים קרוי בנך. לימא, קסבר רבינא: עובד כוכבי ועבד הבא על בת ישראל - הולד כשר! נהי דממזר לא הוי, כשר נמי לא הוי, ישראל פסול מיקרי. האי בשבעה אומות כתיב! כי יסיר - לרבות כל המסירים. הניחא לרבי שמעון, דדריש טעמא דקרא, אלא לרבנן מנא להו? מאן תנא דפליג עליה דרבי יוסי ברבי יהודה? רבי שמעון היא. (יבמות כג. והרבה עוד)